

Abstrakt

V širším kontextu růstu a profesionalizace mezinárodních rozvojových nevládních organizací (NNO) v posledních několika dekádách zkoumá tato práce jak tyto organizace ve své práci konceptualizují, provádějí a v důsledku zápasí s měřením dlouhodobých dopadů (impaktů) své práce. S využitím *practice teory* a na základě kritických debat ohledně NGO-izace, Washingtonského konsenzu, a Nové veřejné správy práce odhaluje fundamentální nesoulad mezi donory vyžadovanými evaluacemi a ambiciózní definicí “impaktu” na základě široce používaných kritérií OECD DAC. Ukazuje přitom, že i když tyto organizace rutinně provádějí různé druhy monitorování a evaluace, pouze nepatrný zlomek projektů prochází důkladným následným hodnocením impaktu. Komplexnějším studiím brání omezené zdroje, krátkodobé projektové cykly a manažerská praxe preferující okamžitě aplikovatelné poznatky. Z rozhovorů a analýz vychází najevo, že NNO impakt do značné míry předpokládají, aniž by jej systematicky měřily, což vyvolává otázku, kdo by měl být za důkladné měření dopadu zodpovědný. Studie upozorňuje na přetrvávající napětí mezi očekáváními donorů, provozními omezeními a snahou o smysluplné, udržitelné výsledky rozvojových intervencí